

KTP 8798/13
Владан Жукович

ПРВОМ ЈАВНОМ ТУЖИЛАШТВУ У БЕОГРАДУ

Na osnovu člana 223 i i 224 Zakonika o krivičnom postupku podnosimo sledeću:

KRIVIČNU PRIJAVU

Protiv:

1. Okr. **Dimitrijević Bojana** iz Beograda, rođenog 11.07.1968 u Beogradu od oca Blagoja, po zanimanju istoričar, zaposlen u Institutu za savremenu istoriju u Beogradu, Trg Nikole Pašića br.11, i

2. Okr. **Nikolić Koste**, od oca Srećka, rođenog 1963. godine u Kraljevu, po zanimanju istoričar, zaposlen u Institutu za savremenu istoriju u Beogradu, Trg Nikole Pašića broj 11,

Zato što su:

Učestvujući kao svedoci u postupku rehabilitacije četničkog vođe Dragoljuba Mihailovića koji se vodi pred Višim sudom u Beogradu, predmet Reh.br.69/2010, iznosili netačne podatke i lažne tvrdnje, iako su, kao istoričari, bili svesni da njihovi iskazi ne odgovaraju materijalnoj istini,

Čime su počinili krivično delo davanja lažnog iskaza iz člana 335. Krivičnog zakonika Republike Srbije.

Образложење

Okrivljeni su dali svoje iskaze u svojstvu svedoka pred Višim sudom u Beogradu u predmetu rehabilitacije Dragoljuba Draže Mihailovića i to prvookrivljeni Bojan Dimitrijević na ročištu održanom 20.06.2012, a drugookrivljeni Kosta Nikolić na ročištu od 22.11.2012. Okrivljeni su bili pozvani da daju svoje iskaze o suđenju Draži Mihajloviću održanom od 10. Juna do 15. jula 1946. godine u Beogradu, odnosno da se izjasne na „okolnost krivičnog postupka koji je vođen protiv gen.Dragoljuba Mihailovića i istorijskih činjenica u vezi sa događajima koji su bili predmet navedenog postupka“, pa su tom prilikom, iako im je kao istoričarima bilo poznato da tvrdnje koje iznose ne odgovaraju istorijskoj istini, a takođe su

bili upozoreni da davanje lažnog iskaza pred sudom povlači krivičnu odgovornost, ipak izneli lažne tvrdnje i neistinite podatke, a sve u nameri da dovedu u zabludu Viši sud u Beogradu i da ga navedu da izvrši rehabilitaciju osuđenog ratnog zločinca Dragoljuba Mihailovića.

1. Tako je prvookrivljeni Bojan Dimitrijević u svom iskazu lažno tvrdio:

- Da Mihailović u toku suđenja „nije imao na raspolaganju dokazni materijal koji je imao tužilac“, iako je znao da celokupan dokazni materijal potiče iz Mihailovićeve zaplenjene arhive, tj. da se radi o njegovoj dokumentaciji i da mu je svaki dokumenat, kada je zahtevao, pokazan od strane tužioca ili od strane predsednika veća;

Dokaz: - Zapisnik sa ročišta od 20.06.2012,

- Knjiga „Izdajnik i ratni zločinac Draža Mihailović pred sudom“, stenografske beleške i dokumenta sa suđenja Dragoljubu Draži Mihailoviću, Beograd 1946, izdanje Saveza udruženja novinara FNRJ.

- Da „branioci nisu dobijali tu građu na vreme, nego su je dobijali neposredno pred dan suđenja“, iako niko od 24 optuženih i njihovih 19 branilaca nije tokom suđenja stavio primedbu sudu da dokazne materijale nisu dobijali na vreme.

Dokaz: Kao gore.

- Da su „tužilac, a i predsednik veća“ Mihailovića tokom izlaganja „prekidali ili ga skretali sa teme“, iako nema ni jednog primera takvog „prekidanja“ ili „skretanja“ koje bi bilo u suprotnosti sa funkcijom javnog tužioca ili predsednika veća tokom glavnog pretresa i ispitivanja optuženog.

Dokaz: Kao gore.

- Da je Mihailoviću stavljeno na teret navodno pismo „hrvatskom poglavniku Paveliću“, iako u spisima sa suđenja Mihailoviću 1946. godine, ni u optužnici ni u presudi, nema ni jedne reči o tome da je Mihailović pisao Paveliću.

Dokaz: Kao gore.

- Da Mihailovićeva naredba (instrukcija) njegovim „komandantima u Crnoj Gori“ od 20.12.1941 predstavlja „falsifikat“ jer, navodno, on „nije poznavao komandante u Crnoj Gori“ a i zato što je taj dokumenat potpisan „činom đeneralštabni general što u tom trenutku Mihailović nije znao da je bio unapređen u čin generala“, a sve te tvrdnje okrivljeni je izrekao iako je kao istoričar znao:

- a) Da je kapetan Pavle Đurišić došao kod Draže Mihailovića na Ravnu Goru i od njega bio postavljen za komandanta četničkih odreda na severu Crne

Gore naredbom str.pov.br.177 iz oktobra 1941. godine, što znači da je Draža tog komandanta ne samo lično poznao već ga je i postavio za komandanta;

Dokaz: Dokumenti o izdajstvu Draže Mihailovića, knjiga I, str.8.

b) Da je Dražina instrukcija str.pov.br.370 od 20. decembra 1941. godine, u kojoj se naređuje „čišćenje državne teritorije od svih narodnih manjina i ne-nacionalnih elemenata“ i čišćenje „Sandžaka od Muslimanskog življa i Bosne od Muslimanskog i Hrvatskog življa“, sačuvana u originalu u Vojnom arhivu, kao što se vidi iz njenog faksimila na strani 11 i 12 knjige „Dokumenti o izdajstvu Draže Mihailovića“;

c) Da je Draža u čin generala unapređen 07. decembra 1941. godine, tj. čitavih 13 dana pre sastavljanja pomenute instrukcije, a o svom unapređenju bio je odmah obavešten od strane emigrantske vlade sa kojom je imao svakodnevnu radio vezu;

- Da je „Mihailović davao svojim komandantima van Srbije blanko potpisana dokumenta odnosno blanko potpisane papire“, iako je bio svestan da za to ne postoji ni jedan materijalni dokaz i da se radi samo o golej tvrdnji Mihailovića koju je on izneo na suđenju sa ciljem da negira sopstvenu odgovornost.

- Da četnici Draže Mihailovića nisu saradivali sa Nemcima i Italijanima već su se sa njima „dodirivali slučajno ili namerno“, iako mu je bilo poznato da su, na primer, u tzv. Četvrtoj neprijateljskoj ofanzivi, poznatijoj kao Bitka na Neretvi, koju su združene nemačko-italijanske snage preduzele radi uništenja Narodnooslobodilačke vojske, zajedno sa njima učestvovala i četničke snage u jačini od 12 do 15 hiljada ljudi pod komandom Draže Mihailovića, što je sve on sam priznao na suđenju.

Dokaz: Knjiga „Izdajnik i ratni zločinac Draža Mihailović pred sudom“, strana 170.

2) Okrivljeni Kosta Nikolić, osim što je prilikom davanja iskaza svoje mišljenje o pojedinim događajima svesno prikazivao kao istorijski utvrđenu istinu, a sve u nameri da sud dovede u zabludu kako bi usvojio zahtev za rehabilitaciju, iznosio je takođe i sledeće lažne tvrdnje za koje ja kao istoričar znao da su lažne:

- Da su „prilikom hvatanja Mihailovića od njega oduzeta lična dokumenta, između ostalog i blanko papir na kojima je bio njegov potpis sa pečatom Jugoslovenske vojske u otadžbini i postoji opravdana sumnja da su na ovim papirima naknadno unošeni sadržaji“, iako je znao da nikakvi „blanko papiri“ nisu oduzeti od Mihailovića prilikom hvatanja i da takvi papiri nisu ni postojali već je to Draža Mihailović smislio kao izgovor tokom suđenja kako bi negirao sopstvenu odgovornost.

- Da je „optužnica imala 15 tačaka, a da je Mihailović osuđen po 7 tačaka, to ukazuje da je već u toku suđenja otpalo 8 tačaka za koje je Mihailović optužen“, iako je znao:

- a) da su optužnicom Mihailoviću stavljena na teret samo dva krivična dela – saradnja sa okupatorom, odnosno izdaja otadžbine, i ratni zločini – i da je on presudom osuđen upravo za ta dva krivična dela definisana članom 3 Zakona o krivičnim delima protiv naroda i države;

- b) da između optužnice i presude postoje samo tehničko-stilske razlike koje je on svesno prikazao kao suštinske razlike tvrdeći da je, navodno, tokom suđenja otpalo osam tačaka optužnice, što bi trebalo da znači da nije dokazano osam krivičnih dela za koja je Mihailović optužen, iako je znao da ništa od toga ne odgovara istini,

- c) da je optužnica podeljena na 47 a ne na 15 tačaka i da se radi samo o tehničkoj podeli, tj. o nabranjanju konkretnih primera saradnje sa okupatorom i ratnih zločina, a ne o navođenju drugih krivičnih dela,

- d) da je presuda, takođe u cilju ilustracije, podeljena na osam tačaka, pri čemu je osma tačka podeljena na još trinaest podtačaka u kojima su navedeni konkretni primeri ratnih zločina,

- e) da između optužnice i presude postoji potpuna podudarnost u pogledu onoga što je bitno za krivičnu osudu, tj. u pogledu izvršioca krivičnog dela, bića krivičnog dela, radnje izvršenja i subjektivnog odnosa izvršioca prema delu, te da u tom pogledu nema nikakve razlike između optužnice i presude.

- Da je Draža Mihailović osuđen zato što je proglasio parolu „Nije vreme za ustanak“ i zbog zagovaranja ideje „jaka Srbija, jaka Jugoslavija“, iako ni u optužnici ni u presudi Draži Mihailoviću nema ni pomena o ovim parolama.

- Da Draža Mihailović „nije osuđen po komandnoj odgovornosti“, iako mu je bilo poznato da komandna odgovornost znači odgovornost komandanta za sve zločine

koje počine jedinice pod njegovom komandom, što je Draži Mihailoviću izričito stavljeno na teret kako optužnicom tako i presudom.

Dokaz: Kao gore, str.93-94, 498.

- Da „ne postoje dokazi da je Mihailović kao komandant Ravnogorskog pokreta izdavao naredbe za likvidacije“, iako mu je poznato da je na suđenju Draži izneto mnoštvo takvih dokaza, tj. naredbi, i da je Draža te naredbe priznao za svoje, uključujući tu i naredbe o stavljanju pojedinaca pod slovo „Z“ što je značilo „zaklati“.

Dokaz: Kao gore, str.352-353.

- Da su Dražini branioci pokušali da kao dokaz „iznesu pred sud“ nemačku poternicu za Dražom „ali je sud odbio da ga uzme u razmatranje“, iako o tome nema nikakvog podatka u stenografskim beleškama sa suđenja Draži.

- Da je Josip Hrnčević „tražio objašnjenja u vezi navedenih pisama od Minića, u vezi ovog pisma i pisma Paveliću“, iako mu je bilo poznato da Josip Hrnčević u svojoj knjizi „Svjedočanstva“ uopšte ne pominje da je tražio objašnjenja od Minića, kao i to da on uopšte ne pominje nikakvo pismo Paveliću, niti je takvo pismo bilo predmet razmatranja tokom sudskog postupka Draži Mihailoviću.

Dokaz: Knjiga Josipa Hrnčevića „Svjedočanstva“ izd.Globus, Zagreb 1986, str.181-192, u spisima predmeta Reh.br.69/2010.

- Da je Josip Hrnčević učestvovao u suđenju Draži u „svojstvu pomoćnika saveznog javnog tužioca“, iako mu je bilo poznato da Josip Hrnčević nije učestvovao u suđenju već je bio član grupe konsultanata koja je pratila tok istrage i nije bio „pomoćnik“ već je bio javni tužilac FNRJ.

Dokaz: Kao gore.

- Da je Draža Mihailović u istrazi isleđivan „dva meseca bez mogućnosti da ima kontakte sa spoljnim svetom, niti sa advokatima“, iako Dražini branioci na suđenju nisu stavili nikakvu primedbu u ovom pogledu, dok je sam Draža, na pitanje predsednika veća kakav je bio postupak prema njemu u istrazi tokom davanja iskaza, odgovorio: „Bio je vrlo dobar“. Predsednik: „Jeste li bili maltretirani: da ili ne?“, Draža: „Ne, nikako!“, predsednik: „Da li vam je neki iskaz iznuđen?“, Draža: „Nije“.

Dokaz: Knjiga „Izdajnik i ratni zločinac Draža Mihailović pred sudom“, str.109.

- Da sudsko veće nije prihvatilo zahtev odbrane da se saslušaju američki piloti „na okolnost da su ih Mihailovićeve snage spašavale“, iako mu je bilo poznato da

Mihailovićev branilac advokat Joksimović nije tražio njihovo saslušanje na tu okolnost već „na okolnost da Draža Mihailović nije sarđjivao sa okupatorom“.

Dokaz: Kao gore, str.340.

- Da „nema dokaza da je posle suđenja Mihailoviću uručena presuda, da je imao pravo na žalbu“, iako mu je bilo poznato da je presuda javno izrečena 15. jula 1946. godine u prisustvu optuženih i njihovih branilaca te da protiv odluke najviše sudske instance ne postoji pravo žalbe već samo molba za pomilovanje koju je Draža Mihailović istoga dana lično podneo Prezidijumu Narodne skupštine FNRJ u sledećem tekstu:

„Presudom Vrhovnog suda Federativne Narodne Republike Jugoslavije, Vojnog Veća, od 15. Jula 1946. godine osuđen sam na kaznu smrti streljanjem.

Skrhan fizički i duhovno, nedaćama koje su me pratile kroz ceo moj život, molim Prezidijum Narodne Skupštine Federativne Narodne Republike Jugoslavije da mi kaznu smrti streljanjem zameni, putem svoje milosti, kaznom lišenja slobode.

Molim da se ova moja molba uzme kao moje iskreno pokajanje i da mi Prezidijum olakša tešku kaznu na koju sam osuđen.

Uveravam Prezidijum da ću za vreme izdržavanja kazne lišenja slobode, svojim predanim i požrtvovanim radom uložiti sve da doprinesem koristi našoj novoj državi, kao što sam već pokazao pre i u toku procesa u više mahova.

S molbom da mi se putem najviše milosti Prezidijuma Narodne Skupštine Federativne Narodne Republike Jugoslavije dade pomilovanje.

Učtiv

Dragoljub Draža M. Mihailović“

Dokaz: Knjiga prof.Jovana Pavićevića, *Dragoljub Draža Mihailović – Agent Vermahta*, izd. autora, Beograd 1995, str.271.

- Da je neke svoje privatne špekulacije prikazivao pred sudom kao istorijske činjenice, a sa ciljem da uveri sud kako je suđenje Draži Mihailoviću navodno bilo „montirano“, pa je tako rekao da je „optužnica modelirana na relaciji Beograd-Moskva“, da se „razmišljalo da Mihailoviću i ostalim optuženima bude uskraćeno pravo na odbranu, ali se od toga odustalo“ itd, iako je bio svestan da se ništa od toga u stvarnosti nije dogodilo.

Opisanim radnjama okrivljeni Bojan Dimitrijević i Kosta Nikolić počinili su krivično delo davanja lažnog iskaza iz člana 335. Krivičnog zakonika Republike Srbije, a u

nameri da utiču na Viši sud u Beogradu da prihvati zahtev za rehabilitaciju Dragoljuba Draže Mihailovića, iako su znali da je on od strane Vrhovnog suda FNRJ, nakon zakonski sprovedenog krivičnog postupka, osnovano osuđen kao ratni zločinac zbog dokazane saradnje sa okupatorom i zbog bezbrojnih ratnih zločina koje su počinile njegove jedinice.

Na osnovu izloženog podnosioci ove prijave mole Prvo javno tužilaštvo da podnese optužnicu protiv imenovanih okrivljenih nadležnom sudu i da zahteva njihovo kažnjavanje po zakonu.

Beograd, 29. juli 2013.

Podnosioci prijave:

Savez antifašista Srbije Beograd, Radoslava Grujića 11a

Predsednik

Aleksandar Kraus

Žene u crnom

Koordinator

Staša Zajović

Staša Zajović

Helsinški odbor za ljudska prava u Srbiji

Predsednik

Sonja Biserko

Sonja Biserko

Удруženje „Наука и друштво“

Predsednik

Prof. dr Radoslav Ratković

Društvo za istinu o NOB i Jugoslaviji

Predsednik

Goran Babić

Независно друштво новинара Војводине

Predsednik Izvršnog odbora

Nedim Sejdinović

